

Bepillantunk könyveimbe:

ÖRÖM

***EZ AZ A PERC* c. könyvemből**

Elmerengek: Vajon élményeinket, jókat és okosakat, egy-egy kis felszabadulásunkat nehéz gondok alól és örömeinket magunkkal vihetjük-e a végső nagy elszámolásra?

Enyhíthetik-e szorongásunkat? A nagy Ítész vajon értékeli-e?

Nem azt mondom, hogy tudja be „jópontnak”, dehogyis. Csak fusson át egy apró mosoly a szája szögletén, hogy neki se legyen olyan nehéz a döntés: hova tartozunk?

Akik megkaphatják fia áldozatát és az örökélet adományát, vagy valahol még készülnünk kell rá, szokni hozzá?

Vajon...?

De aztán rám tör a meggyőződés: Az öröm biztosan magunkkal vihető.

ÉLETÜNK, SORSUNK /ÖRÖMÜNK, BÁNATUNK C. KÖNYVEMBŐL

...világítunk, aztán ellobbanunk

Gyertyák vagyunk, lobogó kis fények, - de hát az óriás, izzó csillagok is csak tűszúrások az ég sötét palástján.

Pislogunk, szeretnénk nagy, szép éles fényfoltot adni, amelynél bele lehetne látni a világ ismeretlen titkaiba; az arcodat megvilágítják, felfényesítik, hogyha jó vagy, és figyelmeztetnek, ha valakiben gonoszságok fortyognak.

Ha picit is a fény, a világot nem fényesíti föl, a szemekben kigyúl egy kicsi, kíváncsi fénypont. (Senki se állíthatja, hogy a tekintetek akár legkisebb felfénylése nem fény, nem világos jelentés, izzó üzenet.)

Meleget sugárzunk feléd, öfelé, hogy felengedjenek elgémberedett tagjaid és bevilágítunk lelked elhomályosult zugaiba, hogy újra magad lehessél.

Amíg egyszer lehullunk, mint békés nyári éjszakán a hulló csillagok, fölvilantva a teret miközben leírják a létezés ívét, miközben halálra izzva lezuhannak.

Vagy váratlanul ellobbanjunk egy felelőtlen hirtelen széllökésben... de NEM!...mert a fényünk eszeveszetten rohan, rohan a cél felé, míg el nem ér az Égbe és megcsillan az Úristen szemén.

**EGY ORVOS VISSZENÉZ és
NEHÉZ ORVOSNAK LENNI**
c. dupla könyvemből

Melyik a legfontosabb orvosi szakma?

Legtöbben rávágják: A sebészet!

Műveltebbek tovább lépnek: A szívsebészet. Amire valaki rávágja:

Na, nem, az agysebészet mégis csak komplikáltabb.

Elhangzanak összevissza vélemények: A három vagy négy nagszakma, a szülészet, dehogyis a modern szemészet.

Valaki nagyon helyesen rávágja: A mentő. Mert ha nekik nem sikerül, a többi már semmit nem tud tenni.

Magam is elmerengtem ezen a- bár teljesen lényegtelen, de érdekes-kérdésen és azelőtt, mielőtt saját szakmám elkötelezett volna, rávágtam, amit a gyakorlat megtanított nekem:

A legfontosabb szakma mindig az, ami az én betegségemmel foglalkozik.

A FÉNY FELÉ
a mindenütt jelenlévő ISTEN keresése
c. könyvemből

Ebben a fejezetek elején mottóként fénylik, mint irányító csillag:

*Isten nélkül lehet élni.
Isten nélkül meghalni is lehet.
Csak éppen feltámadni nem lehet.*

Ezt most így egészíteném ki?

Az Isten nélkül lehet élni. De hogyan? Kiégetten? Hadakozva a nem létezővel?

Isten nélkül meghalni is lehet. / De úgy élni és úgy küzdeni a haláltusát, hogy megyünk a teljes megsemmisülésbe?

Zuhanunk, zuhanunk, aztán egyszerre eltűnünk, semmi nem maradt belőlünk. Egyetlen gondolat sem, érzéseink is mind kihűlt lomok.

Csak épp fölmentés nincs, nincs kegyelem, nincs találkozás azokkal, akik előre mentek, szeretteink, apánk, mamánk, fiunk, mind, akiket szerettünk és talán önekik is jelentettünk valamit.

Számomra a pokol nem piros kis porontyok tánca, nem halálosan izzó parazsak, amelyekbe...

Hanem a sajgó üresség, a feloldhatatlan magány, amibe soha, senki soha be nem fog lépni. A halál, ezeknek az, hogy nincs vége, nincs fölmentés, csak rideg-jeges üresség van, maga a semmi.

De... FELMENTÉS

Nincs szebb, megrázóbb esemény a bibliában, mint ott, a keresztfán, a gyilkos, aki megszólal: *Emlékezz rám, bűnösre uram.*

És a válasz nem az, hogy hiába, te már eljátszottad a sanszod.

Hanem az: Ma még velem leszel a Mennyországban.

Soha se késő. Soha se, senkinek se reménytelen.

Létezik ennél biztatóbb biztatás?

Dr. Hankiss János